

Reisverslag Bas Doorduyn naar de Filipijnen Maart 2023 deel 2

Het zou nu allemaal wat makkelijker moeten gaan had ik gedacht maar dat was tegen beter weten in.

Vanaf dat ik hier in het hotel ben hebben we problemen met internet en wifi. Er was al van alles geprobeerd maar we kregen hem op mijn kamer niet aan de ging en ik werd dat toch zat Ik ben vanmorgen vroeg al weer gelijk aan herinnerd dat het verleden jaar wel werkte en nu niet Zelfs het advies om de deur open te zetten lukte niet Maar mijn speciale ober was er vanmorgen weer en toen ik het hem vertelde zei wacht maar even en hij ging een ander jasje aantrekken en nam toen een kar van de roomservice en zijn telefoon en ging naar mijn etage. Toen die terug kwam zei die klopt waar jij zit heb je geen signaal maar aan de andere kant wel,

Moet je daar heen verhuizen. Ho wacht even zei ik want die andere kant is wel een stuk duurder maar ik ging toen naar de receptie en vertelde dat er toch iets niet klopte .Nou dat was wat ja wat moesten ze daar nou mee, hoop heen en weer gepraat tot dat er een oudgediende van de receptie bijkwam die keek me eens aan en zei ga naar de andere kant voor deze prijs. Nou toen verhuizen maar dat had even tijd nodig want die kamer was nog niet schoon

Dit was het intermezzo van die morgen

De volgende dag kwam Mr Corpiz langs met een triomfantelijk gezicht.

Hij had de papieren bij zich van de middelbare school in Sambulawan. Ik keek er even in en vroeg hem toen en nu de rest ja zei dit is het.

Nou ik had daar niets aan want dit was de moa(memorandum of agreement) van de aankoop van een stuk land groot 1 had door de dorpsraad van Sambulawan en verder niets. Het triomfantelijke was helemaal verdwenen.

Dus ik hem uitleggen wat er gedaan moet worden voor papierwerk eigenlijk te gek van woorden dat er een buitenlander moet komen vertellen hoe hun wetten werken. Ik heb hem dat nogmaals verteld, Maar het ergste is dat we tijd aan het verliezen zijn en dat Mr Corpiz

in deze zaak ook niets te zeggen heeft want hij is verleden jaar gepensioneerd .Het is nu zaterdag en nu krijg ik dan maandag pas een gesprek met de lerares die de leiding heeft over de bouw en alles wat er mee te maken heeft. Maar ik ben er nog niet achter of zij bevoegd is om alles te tekenen of dat zij ook maar een knecht is maar dat komt maandag wel op tafel. Ik ga nu weekend houden en zie maandag wel verder.

Nu dat maandag verder zien dat werd op een prettige manier veranderd toen ik op mijn gemak op de veranda zat van het hotel om naar alles om me heen te kijken stond ineens Erla voor me, Die was er achter gekomen via de tamtam en geklets dat er iets niet goed ging en die is toen even naar Ormoc gekomen om meer duidelijk te geven. Die vertelde dat men in sneltreinvaart na mijn gesprek verleden week aan de gang gegaan is en dat er nu een moa moest zijn dus dat we konden beginnen. IK moest even nadenken maar nu niet over wat we moesten doen maar wat voor een geweldige hulp hebben hier van deze vrouw.

Zolang ik hier ben heeft ze eigenlijk even geen tijd voor ons wegens privé omstandigheden prettige en minder prettige maar ze heeft alles in de gaten gehouden en waar nodig bijgestuurd

Zij had vanuit Tacloban Lea grace gezegd dat die binnen een week moest zorgen dat de nodige papieren er waren. Ze ging weer naar huis en zei dat ik maandag voor 12 uur alle beschikbare papieren kon inlezen.

De zondag als rustdag gehouden en maandagmorgen kwam er om elf uur iemand rennend binnen komen met een tas met papieren Daar zat va alles tussen ook een brief van het gouvernement en de moa waar alles om draaide.

De rest waren meer bijzaken maar ook begrotingen en daar schrok ik toch van want nu bleek (wat ik na mijn bezoek aan Sambulawan verleden week al vermoedde) dat de algemene begroting niet alle onderdelen bevatte. Dit wordt rode groene potlodenwerk maar er zijn zaken daar komen we niet onderuit. En we gaan er voor. Dit is de kroon op ons werk van vele jaren ondersteuning van basisschool en middelbare scholen en dan ook de overheid er warm voor krijgen

prachtig. Vooral een woord van dank naar iedereen die ons geholpen heeft in de afgelopen decennia dat we dit mogelijk kunnen maken. Nu even terug naar Lea grace .Die zat me aan te kijken ja en nu. Ik zei we gaan lunchen want het is lunchtijd. Ondertussen belde ik Erla voor een auto en zei tegen haar er komt een auto en we gaan beginnen . Nou die pakte gelijk haar telefoon om haar collega's te vertellen dat we door gingen . en na een gezellige lunch stond de auto gereed en gingen wij eerst even langs een grote materialen zaak om te kijken naar verlichtingen . Daarna linea recta naar Villaba om de bouwmaterialen te regelen. Toen weer terug maar de laatste 15 km naar Villaba was geen pretje want er werd op een aantal plaatsen druk aan de verbreding en vernieuwing van de weg gewerkt Met de nodige opstoppen. Hierbij laat ik het tot de volgende keer

Groet .

Bas